

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları: 816

Öze Dönüş Öyküleri
Nagihan KOÇ

ISBN: 978-625-7069-27-4

1. Baskı, Mart 2020, Ankara, 1.000 adet

© Bütün Yayın Hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.

Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık
Ticaret İşletmesi İcra Kurulu'nun 04.12.2019 tarih
ve 135 sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

Yayıncı Sertifika No: 15402

BASKI: **TDV**
YAYIN MATBAACILIK TİC. İŞLETMESİ
BASIMEVİ | PRINTING HOUSE

Ostim OSB Mah. 1256 Cd. No:11

Yenimahalle / ANKARA

Tel: 0312 354 91 31 (pbx)

Faks: 0312 354 91 32

e-posta: bilgi@tdv.com.tr

ÖZE DÖNÜŞ ÖYKÜLERİ
Nagihan KOÇ

içindekiler

İnsan İnsana Emanet / 5

Seyyah ve Nâzır / 45

Kakaolu Kek / 65

Arkadaş / 85

Osman Paşa / 109

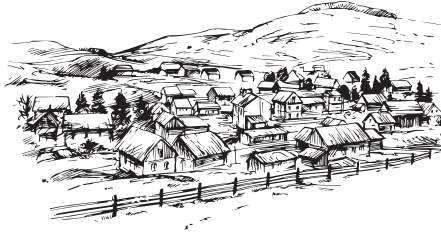
Mucizedir Su / 141

Yetim / 161

Bir Hac Yolculuğu, Surre Alayı / 185

Yasemin / 201

Yadigâr / 213

İnsan İnsana Emanet

Birbirlerine yaslanmış, çoğunlukla doğal taştan inşa edilen evlerden oluşan köy; dar ve benzer taş yollarıyla, uzantıları olan yekpare bir yapıymış gibi görünüyordu uzaktan. Evlerde kullanılan taşın sıcak ve sakın güzelliği, her zaman olduğu gibi yine görür görmez mest etti ruhunu. Sanki canlı olan bu taşlara dokunmak istedi parmakları, hissetmek için onları elini uzatır gibi oldu. Ancak evlerle arasında epey bir mesafe vardı. Sürdü aracını ve birazdan bu tek parça yapıdan kopuk, köyün kısmen dışındaki tek tük evlerden birinin avlusunun neredeyse tamamen çürümüş tahta kapısını açarken etraftaki dikkat çekici ölü sessizliğini fark etti. Öyle bir sessizlikti ki bu, sanki bütün çevrede öten cırcır böcekleri dışında tek bir canlı yaşamıyordu. Avludaki taş yolun sağ ve sol yanındaki boşluklarda büyüyen yabani otlar, diz boyunu geçmişti. Sıcakla kuruyup sararan otlar, ince bir esintiyle nefes alırken taşlık yolda birkaç kedi birbirleriyle boğuşuyordu.

Yürürken otlardan üstüne yapışan pıtrakları nafile silkeleyerek evin eski ahşap kapısının önünde tokmağa uzandı. O anda sanki arkasından bahçede oynayan, koşuşturan çocukların sesini işitti. Dönüp baktı geriye, kimsecikler yoktu. Alnını kapıya dayadı, bekledi bir süre, içerdeki derin sessizliğin sesini dinledi. Biraz daha beklese kapıyı ona annesi açar mıydı? Açmazdı... Karşısına çıkacak şeyin belirsizliğiyle yavaşça ittirince gıcirtı sesiyle açıldı yıllardır kullanılmayan evin kapısı. İçerden dışarıya hücum eden boğuk bir havasızlık ve küf kokusundan rahatsız oldu ama taş zemine basarak ilerledi. Odalara açılan bu orta alanda yerde eskimiş, yırtılmış kırmızılı bir kilim takıldı ayağına. Bu kilimin püsküllerini çocukluğunda yaramazlıkla kestiğinde annesinin verdiği tepkiyi ve sözlerini anımsadı: “Zarar verme oğlum, hiçbir varlığa; canlı olsun, olmasın!”

İlk işi, kapının karşısında kalan perdeyi açmak oldu. Cam önündeki sedirin yaslanma kısmının üstünde gözüne ilişen, annesinin işlediğini hatırladığı gül motifli dantel, yeniden onu çocukluğunun en mutlu günlerine götürdü. Akşamları gaz lambasının altında hevesle işlenen bu dantel, o kadının yuvasını sahiplendiği için evini güzelleştirme isteğinin en somut örneği idi. Günlük yoğun işlerinden ve akşam çocuklarının uyumasından sonra, kendine ayırabileceği nadir zamanları da evine harcamayı tercih eden fedakâr bir kadındı o. Başını yukarı kaldırdığında malum gaz

lambası da duvarda asılı duruyordu. Yerlerde yer minderleri, köşede içinde hâlâ kül bulunan bir ocaklık, onun yanında odunların dizili olduğu bir kısım vardı. Bu ev sıradan bir köy evi olmakla birlikte, içinde yaşananlar asla sıradan olmamıştı. Burada yıllarca acı tatlı anlar yaşanmış; karakter sahibi, adam gibi adam üç insan yavrusu yetiştirilerek topluma sunulmuştu. Bu evde gündüz aşırı çalışmanın verdiği yorgunluktan uyuyamayan anne ve babanın gece sohbetlerinin sesleri, kaybedilen bir yavruya ağlama sesleri sinmişti duvarlara. Bebek ağlamaları, çocuk cıvıltıları, eşlerin neşeli sohbetleri; komşularla, akrabalarla gülüşme ve şakalaşma sesleri evrene karışmıştı bu evde. Burası, babanın radyodan haber dinlediği, sonraki yıllarda siyah beyaz televizyonların çıkmasıyla Türk yapımı sinemaların çay eşliğinde pür dikkat izlendiği bir ev olmuştu. Âdet üzere cuma günleri Kur'ân okumalarının yapıp un helvalarının ikram edildiği, komşu dertlerinin dinlendiği, bayram olsun olmasın akrabaların dolup taşıdığı; baklava, böreklerin sevilerek yapıp ikram edildiği, bazen tek çeşit olsa bile yemeğin ağız tadıyla yendiği bir yuva olmuştu bu ev.

Evin hanımı olan Ayşe Hanım; tatlı diliyle bilinen, yavruları ve eşi için saçını süpürge eden, eşine ya da başkalarına sesini hiç yükseltmemiş, tam bir hanımefendiydi. Çocukları ondan öğrendiler, nerede konuşup nerede susmaları gerektiğini. Şefkati, merhameti, ikramda bulunmayı, sabretmeyi, samimiyeti,

en nihayetinde iyi insan olmayı da ondan öğrendiler. Rahmet-i Rahmana kavuştuğu gün anneleri, yürekleri inledi acıdan. Kalbiyle çocukları üzerinde çok etkili olduğundan yerini hiç kimse dolduramadı ardından. Öyle bir ananın çocukları da tabii ki insan gibi insan olurdu. Böyle söylemişti bir komşuları: “Ananız çok iyi bir insandı, bu yüzden sizin iyi insanlar olmanıza hiç şaşırıyorum.”

Kapının tıklanma sesiyle, ocaklığın yanında düşüncelere dalmaktan içi geçmiş Ahmet irkildi. Kalktı, kapıyı açtı. En yakın komşuları ve baba dostu Kemal Amca’yı gördü karşısında; yaşlanmış, küçülmüş...

“Hoş geldin!” diyerek sarılmaya meyletti Ahmet’e. “Aracını gördüm dışarıda.”

“Hoş bulduk Kemal Amca.” derken Ahmet, sarılmışlardı bile.

“Nasılsın oğlum, yaşıyor muydun sen?”

“Evet.” dedi Ahmet, kafasını sallayarak, sözlerdeki siteme zihni takılarak.

“Hayırdır?”

“Hayır, hayır, ev ne hâlde diye merak ettim. Aslında özlediğim için geldim. Seni de özlemişim Kemal Amca.”

“Ev sağlam da siz yoksunuz oğlum. İnsan babasının dostlarını özlemez mi? Tabii özlemişsindir. Gelseydin